

Turen til Korsika 2012

Læs denne beretning om en spændende tur, og få svar på om det er muligt at blive væk på en guidet tur.

Lørdag morgen den 22. september mødtes 10 friske CCM'ere på Kolding station, fuld af optimisme, klar til at bestige bjergene på Korsika.

Heldigvis stoppede toget i Odense, idet Kurt fra Assens Multimotion var tilmeldt sammen med os. Vi hyggede os på turen med vores medbragte madpakker, og inden vi så os om var vi i København. Erik Mølgaard havde selvfølgelig sørget for at finde de billigste billetter.

Herefter Øresundstoget til Kastrup, finde ud af hvor vi skulle finde "check ind", et sted og nyde en kop kaffe og en snegl, go to gate, hilse på vores medrejsende ryttere og guider, og så ellers ombord på flyet.

Efter en rigtig behagelig flyvetur landede vi i Bastia på Korsika, skynder os til toiletterne og får klædt om til det medbragte cykeltøj i håndbagagen, får vores bagage og så ellers ud at finde Willy som havde taget turen i bil og medbragt vores cykler.

Cyklerne var i vanlig Willy stil linet op i et hjørne uden for lufthavnen, på med pedalerne og så af sted til vores hotel. Turen til hotellet var på 25 km og med tidligt mørke blev det en ikke særlig tryk tur selv med cykellygter, samtidig med et enormt trafik kaos, da der havde været fodboldkamp. ***Det var så første cykeldag.***

Efter den sene ankomst til hotellet et hurtigt bad, omklædning til civile klæder og så middag. De fleste gik hurtigt til køjs for at være klar til morgendagens strabadser.

2. dagen som gik fra Bastia til Corte, var dagen hvor de egentlig hårde bjergetaper begyndte. Den første opkørsel var en test for at vurdere formen, og vi blev delt ind i grupper. Det blev en meget hård tur især for undertegnede, første gang i bjerge af denne kaliber. Ved ankomsten til Corte havde vi lagt 121 km bag os og 2660 HM.

På 3. dagen kørte vi fra Corte til Zona, dagen før havde jeg erfaret at have indtaget alt for lidt væske så det gik bedre på dagen, om end det også var en hård tur. Dagens distance 110 km og 2600 HM.

Vi kom hurtigt ind i rytmen ved ankomsten til hotellerne, en øl ved ankomsten efter en hård dag på "kontoret", klargøre cykel til næste dag, et bad, aftensmad, og så ellers til køjs og få strøm på batterierne til næste dag.

Dag 4 viste sig at blive lidt mere spændende end først antaget. Turen gik fra Zonza til Sarténe, men med guider så hæfter man sig ikke så meget ved hvor vi skal hen, men om at passere de hårde opstigninger og de vilde nedkørsler. Da vi nærmer os byen Propriano meddeler guiden Steen at de som mangler vand kan købe vand på tanken ved rundkørslen, da jeg havde vand nok kunne jeg fortsætte op til byen. Da jeg kommer til byen går der en vej uden om byen og en anden vej fører ind igennem byen. Guiden havde også sagt, er du i tvivl - så vent.

Selvfølgelig er jeg ikke i tvivl, ind igennem byen som de andre dage. Da jeg næsten er igennem byen stopper jeg op for at vente på de øvrige – der kommer ingen. Nå, - så kører du tilbage af samme vej og kører dem i møde – der kom ingen. De har nok taget vejen uden om byen tænkte jeg, så tilbage ved indfaldsvejen til byen og tage vejen uden om byen og så ellers fuld fart fremad – ingen cykel venner fra CCM.

Kørte herefter imod byen Sarténe og 6 km inden Sarténe stadig ingen af de blå/gule, og blev efterhånden klar over at der lå en større udfordring og ventede forude. Fandt efterfølgende ud af at ruten gik udenom byen Propriano og efter 5 km retning Sarténe til venstre. Havde på vej ud af byen Propriano passeret et par tankstationer, vælger at køre tilbage til den ene, køber en cola, et kort over Korsika for at finde ud af hvor jeg er. Status er, at jeg nu ved hvor jeg er, ved ikke hvor jeg skal hen, har 27 Euro, ingen mobiltelefon, ingen navigatør, en cykel. Hører om jeg kunne låne en PC, det kunne jeg ikke trods det der sad 2 damer på et kontor bagved bag hver sin PC, fransk arrogance tænkte jeg.

Videre til den næste tankstation næsten helt inde i Propriano hvor der var en internet cafe, købte en cola og en time på nettet. Fandt hurtigt Bo Lyngbye's hjemmeside (guide og arrangør) fandt ud af det jo var **cykeldag 3** og her skulle vi til Zonzo. Forsøger at sende en mail for at give besked om at alt er vel og jeg er på vej – men det lykkedes ikke at få oprettet en mailkonto. Kigger på kortet og lægger ruten til Zonzo – næsten som at køre vintercup.

Op på raceren og så af sted, vel tilpas – den gordiske knude er løst. Igennem små landsbyer, har undervejs 2 hårde opkørsler og langt om længe ved godt 18-tiden når jeg til Zonzo og efter at have kørt rundt i byen finder jeg hotellet som jeg spottede på nettet. Da jeg kommer ind i reception var synet af receptionen mig bekendt, melder min ankomst – hvilket hotellet ikke forstår.

Finder ud af at dette her nok ikke er det rigtige sted, og hører om jeg kan få lidt hjælp. Låner en telefon og ringer til Pia som ikke svarer, ville via Pia give besked til Else som kunne formidle beskeden videre til Willy, - hvor jeg var. Værten på hotellet finder ud af at han har et telefonnummer til Bo Lyngbye som han ringer op, jeg snakker med Bo og vi bliver enige om at jeg finder en taxa og kommer til Sarténe – det er begyndt at blive mørkt. Flere CCM'ere var begyndt at sende SMS, Pia er ængstelig fordi et fransk nummer har ringet, og det er lige før Bo ringer til det lokale politi.

Kl. 20.00 ankommer jeg til hotellet i Sarténe – bliver lettet for 120 € til taxa - kommer hurtigt i bad og nyder aftensmaden sammen med cykel vennerne.

Når man nu har det lidt svært med disse bjerge, og på egen hånd forsøger at komme i rette træning – så er det også galt. Ud over den planlagte tur på 110 km og lidt over 1800 HM fik jeg som tak for ulejlighed en ekstra tur på 50 km samt omkring 800 HM i tillæg.

Det var cykeldag 4 og ikke 3, heraf miseren.

Dag 5 som er turens længste etape på 152 km og beskedne 2200 HM, man vænner sig åbenbart hurtigt til dette, føler jeg at benene har det godt trods gårsdagens nedtur, moralen er i top og rigtig gode ben. Turen tog selvfølgelig sin begyndelse i Sarténe og sluttede i Porte. Området omkring Porto er noget af det flotteste jeg nogensinde har oplevet.

På 5. og 6. dagen overnattede vi på samme hotel.

6. dagen bød på en meget hård rute, kun 97 km men med en samlet stigning på 2000 HM nogle gange med stigninger på 15-16 % – her fik vi lidt regn på en nedkørsel efter frokost, der blev kørt forsigtigt på nedkørslen da vejen blev glat, det er trods alt lige før man er kørt i rigtig god form til bjergkørsel.

Den sidste cykeldag, dag 7 gik turen fra Porto til Angajola hvor vi passerer en af fremmedlegionens kaserner. Her er det muligt at melde sig ud af samfundet, få ny identitet og begynde et nyt liv – vi fortsatte, det er trods sjovere at være "bjergrytter". På dagens tur blev der kørt godt 110 km og 1600 HM.

Ved ankomsten til hotellet i Angajola blev der serveret champagne, Willy havde fundet det store øl anker frem, der blev skålet og sagt tak for turen. Pedaler afmonteres, forhjul af cyklen og så pakker Willy og hans co-driver cyklerne i bilen klar til hjemturen.

På hotel får vi en rigtig god middag, der bliver drukket et glas vin mere end de øvrige dage, og dagen afsluttes med en drink eller to.

På 8. dagen – efter morgenmaden skal kufferten pakkes, der er tid til en tur rundt i byen Angajola, nyde frokosten på en fortovscafé, og retur til hotellet, klar til at stige på bussen som skal køre os til lufthavnen.

Igen en behagelig flyvetur hjem sidst på eftermiddagen, ingen forplejning på flyet. Da flyet er landet i København ved 21.00 tiden, på vej efter vores bagage ser vi en pølsevogn, som nærmest bliver overfaldet – det var rigtig godt med en ristet hotdog. Vi finder vores tog i lufthavnen som går direkte til Kolding – og omkring kl. 02.00 søndag morgen tidlig er vi i Kolding – tak til de tålmodige som sørgede for at vi kom til Christiansfeld.

En kæmpe udfordring at køre mere end 770 km og næsten 14.000 HM på en uge, være sammen med cykel vennerne som har samme passion.

Hvis spørgsmålet dukker op "skal du med næste gang" er svaret et klart ja.

Tusind tak til alle deltagerne for en fantastisk uge, tak for hjælpen op af de hårde stigninger, de mange gode råd i kunsten at køre i bjerge – og ikke mindst et rigtigt godt sammenhold.

//Jørn Enegaard